

L'ANETET LLEIG (Hans Christian Andersen).

Traducció de Francesc Manel Santacreu i Lillo.

Era estiu. La llum del sol daurava els camps de forment i d'ordi.

Borien les abelles sobre les flors, que formaven estores de colors sobre prats i montanyes. En tots els llocs podia sentir-se el cric de les chicharres.

Prop d'allí, en una vella granja, una aneda covava cinc ous en un niu.

La futura mare presentia que els seus anetets no tardarien en naixer. Notava com se movien dins de les seues corfes.

Per fi, u darrere d'un atre, els ous començaren a trencar-se.

-¡Cuac, cuac! –els responia la seua mare.

Pero...¿per que aquell ou gran i oscur no acabava de trencar-se?

-¡Que estrany! –digue la mare-. ¿D'a on haura eixit?

-Deu ser l'ou d'un tito –contesta una amiga de l'aneda-. Pot ser algu el fica en el niu mentres dormies....

El misteri es resolgue molt pronte. D'aquell ou gran i oscur ixque un pollastre grandaç, un poc trompallot i prou lleig.

-¡Que rar es! –exclamaren els seus germans al vore'l. La mare reuni als seus cinc fills i els endugue a l'estany.

¡Quina alegria senti la mare aneda al vore lo be que nadava aquell anetet cabut i lleig!

"La veritat es que no es molt guapo, pero es el que millor nada. ¿Qui dira ara que es un titot?", se digue aliviada.

Despres del bany, la mare aneda se'n va anar a la granja per a que els demes animals conegueren als seus fills.

-Tens uns anetets preciosos –exclama el porc al vore'ls aplegar-. Bo, no tots. Eixe d'ahi es l'anet mes lleig que he vist en ma vida –digue senyalant al pollastre cabut.

-No sera guapo, pero es molt bo i carinyos –respongue la mare aneda molt ofesa.

-Puix aci no nos agraden els monstres –digue una gallina presumida- ¡Que se'n vaja!

-¡Aixo, això, que se'n vaja! –cridaren tots els animals de vegada.

El pobre anetet lleig, esglayat, va anar a acovilar-se baix d'una de les ales de sa mare.

Pensa: "Soc tan lleig que ningu me vol. Lo millor sera que me'n vaja..."

I eixa mateixa nit, l'anetet abandona la granja.

Despres de caminar varies hores, l'anetet lleig aplega a un panta.

Pensava que només trobaria parots i granotes, però...¡quina sorpresa! Només chafar la voreta, va sentir un chapoteig que li resulta familiar.

-¡Son anets salvages! –cria molt content-. A lo millor voldran ser els meus amics.

Sense pensar-s'ho dos voltes, l'anetet s'acosta a on estaven aquelles aus.

Pero, bo, ¿d'a on ixes tu? –exclama el cap del surrat quan el va vore-. No voldras que sigam amics d'un anet tan lleig com tu...

I després de changlar-se un ratet d'ell, els anets salvages tiraren a volar.

L'anetet lleig no pogué dormir en tota la nit. ¿Per que aquells anets salvages s'havien comportat aixina? ¿Quin dany els havia fet? ¿Es que tots els sers d'este mon eren tan cruels com els animals de la seua granja?

Va amanixer. L'anetet observava en molta atenció a dos gansos que feia temps que revolotejaven alegres sobre el panta.

De sobte, un soroll espantos trenca el silenci del mati.

-¡Bang, bang!

¡Una cacera en el panta!

L'anetet lleig ana a amagar-se entre els juncs.

El pobre estava tan esglayat que no se dona conte de que un gos de caça havia seguit el seu rastre. I allí estava, davant d'ell.

Al vore'l tan gran, en aquella boca de rap plena de dents, l'anetet comença a tremolar.

El gos l'olora i es queda un temps mirant-lo en curiositat. I després d'uns minuts, que a l'anetet li paregueren sigles, el gos se n'ana d'allí sense fer-li cap de dany.

L'anetet respira aliviat.

"Soc tan lleig que ni els gossos volen menjar-me", pensa.

L'anetet espera a que els caçadors i els seus gossos se n'anaren per a eixir del seu amagatall i fugir del panta. Tornava a estar a soles.

Va decidir caminar sense rumbo. Ho feu durant molt de temps, fins a que en el seu camí es va topetar en una vella cabanya que pareixia abandonada.

"Passare aci la nit –se digue-. Les potes me fan molt de mal i estic agotat".

L'anetet lleig no s'ho pensa dos voltes. Obri el porto de la cabanya en una de les seues ales i es gita sobre un pallar sec. A l'instant es queda dormit.

Pero aquella casa no estava abandonada. Ben enjornet, una gallina i un gat descobriren a l'anetet. Els tres animals formaren tal rebombori que cridaren l'atenció de l'ama, una velleta que no veia molt be.

-¡Quina sort he tingut! –exclama la dona al vore a l’anetet-

Si pons molts ous, podras quedar-te en ma casa.

Aixina que fica al sorprengut anetet sobre un niu de palla.

Pero tots el matins el niu de l’anetet apareixia buit. I tots els matins la velleta funyava a l’anetet per no pondre ous.

Fins que, un dia, l’anetet va decidir dir-li la veritat a la velleta.

-Vora, bona dona...Yo no puc pondre ous perque no soc una aneda. Lo unic que se fer be es nadar i bussejar.

-¡O siga que m’has enganyat! –crida la velleta molt enfadada-. ¡Fora d’aci, malfaener, baldraga!

I l’anetet lleig hague d’abandonar la cabanya de la velleta.

Aplega la primavera d’hivern. Caien les fulles dels arbres, i el vent les fea girar en remolins.

L’anetet lleig es trobava molt a soles. ¡Tirava a faltar moltissim a sa mare i als seus germans!

Un dia, va vore un surrat d’aus que volava pel cel en busca de les calides terres del sur. Tenien el coll llarc i esbelt. ¡Eren cisnes!

L’anetet lleig nota una sensacio extranya. Com si aquella escena l’haguera ya somiat molt de temps abans.

"¡Ah, si poguera volar en elles! –Pensa en tristea-. Pero ¿com acceptarien a algu tan lleig com yo?".

L’ autumne dona pas a l’hivern. Nevava. A poc a poc, el mon es cobri en un espes mant blanc.

Una gran tempesta de vent i neu sorprengue a l’anetet mentres nadava en un estany. Movia les seues potetes en dificultat i pegava voltes en l’aigua per a no congelar-se.

¡Apenes tenia forces per a seguir nadant!

La casualitat volgue que un llaurador que pasava per ahi rescatara a l’anetet del gel. El pobre animal estava mig gelat. Pero aquell bon home el va estretir contra el seu pit per a donar-li calor i se l’endugue a casa.

L’anetet fon rebut en alegria per la dona i els fills del llaurador.

I gracies als seus conreus, l’animalet es va recuperar molt pronte.

Un dia, els chiquets dels llauradors volgueren jugar en la nova mascota. Pero a l’anetet lleig no li feen gracia les guilopades, i tira a correr per la casa.

¡Quin embolic es monta! En la seua destarificada carrera, l'animal entra en la cuina i derrama un picher de llet.

Quan la mare dels chiquets va vore aquell estropici, s'enfada moltíssim. Esglayat pels crits que donava aquella dona, al pobre anetet no se li ocorregue atra cosa que amagar-se dins d'un sac de farina i, clar, termina embrutant tota la casa.

-¡Vine aci, anet revoltos! –cridava la dona-. ¡Quan t'agarre, acabarás dins del peroll!

L'anetet va escapar a tota virolla d'aquella casa de folls.

No tarda en notar atra volta el fret de l'hivern. Tremolant, cobert de neu, en les plomes quasi congelades, troba el cau d'un vell teixo.

"Es la meua ultima oportunitat", pensa.

L'anetet lleig entra en aquella cova i s'arropi sobre el pelut cos de l'animal.

I alli, protegit i calentet, el nostre amic es queda profundament dormit.

L'anetet va despertar del seu llarc somi. De puntetes, va abandonar el cau per a no despertar al seu amic el teixo. Una volta fora, comença a batre les seues ales, que durant eixe temps havien creixcut i s'havien fet mes forts, i tira a volar.

Aplega a un maravellós jardí. Podien vore's mils de flors de vius colors, mentres els pardals cantaven sense respir. En els arbres, les fardes jugaven a perseguir-se. Havia aplegat la primavera.

L'anetet va descobrir alli tres cisnes que nadaven majestuosament per l'aigua de l'estany.

"Soc tan lleig que eixes aus me mataran a becades. Pero no m'importa. Me ficare en l'estany i m'acostare ad elles", pensa l'animal.

L'anetet es llança a l'aigua i nada cap als cisnes en el cap ajocat, sense atrevir-se a mirar-los a la cara.

Pero...¡Un moment! ¿Que era eixa image que es veia en l'aigua?

L'aigua retorna el reflex, i lo que l'anetet va vore va ser....¡l'image d'un cisne blanc!

Si, durant el llarc hivern, aquell anetet lleig i desgarbat s'havia convertit en un bell cisne, el mes bonico i elegant de tots els que havia en l'estany.

-¡Eh, fixeuvos, n'hi ha un cisne nou en l'estany! –cridaren uns chiquets des de la voreta.

Al sentir el rebombori dels chiquets, la gent que passejava pel jardí s'amontona en la voreta per a admirar la bellea del nou cisne.

I aixina va ser com, despres de vivir intenses aventures, aquell pobre animal, al que tots havien despreciat per ser distint, mai mes torna a sentir-se ni trist ni a soles.

"Qui anava a dir-me a mi quan era un anetet lleig que algun dia seria tan feliç", pensa des de lo mes profund del seu cor.

I CONTE CONTAT YA S'HA ACABAT